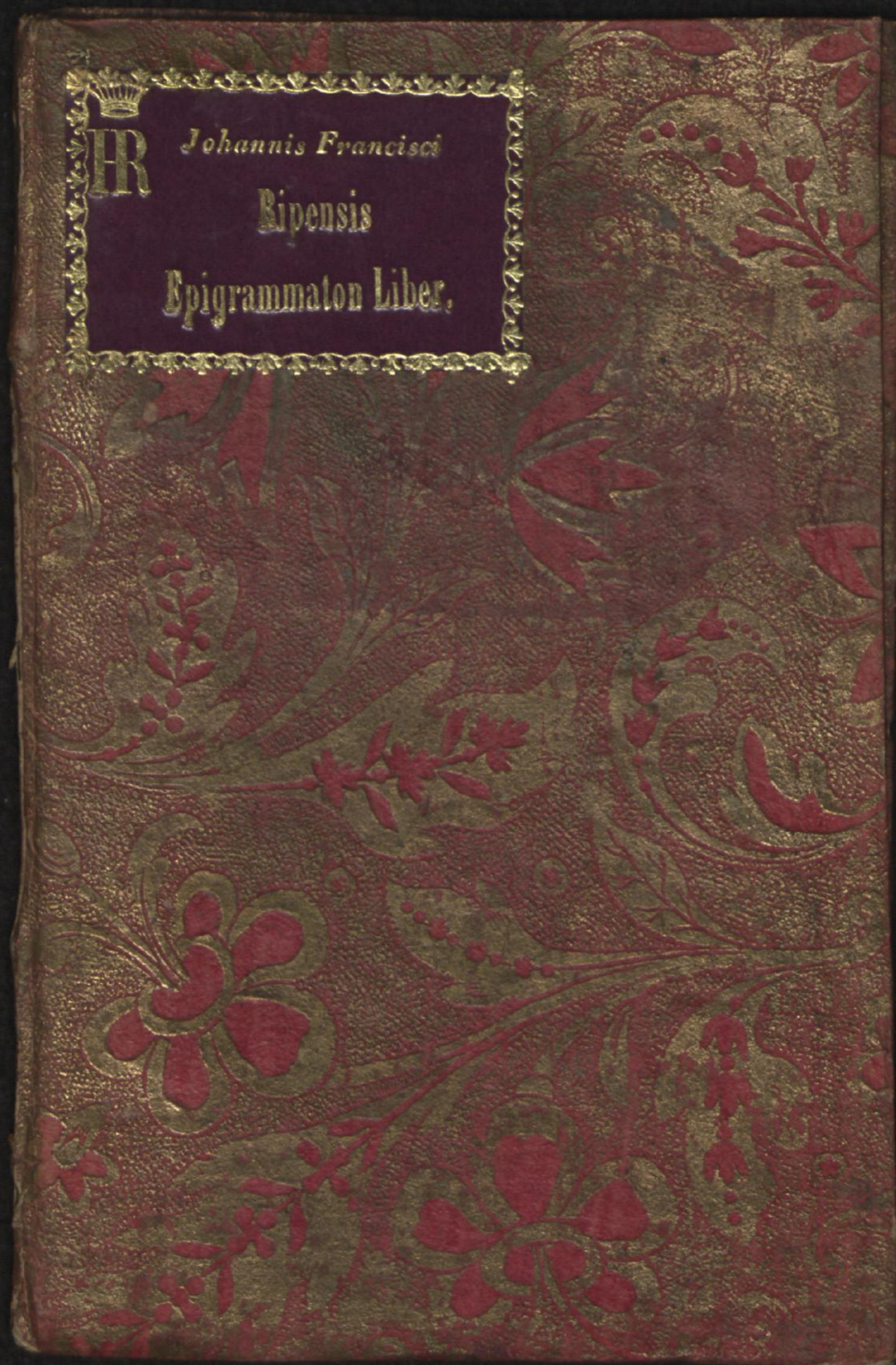
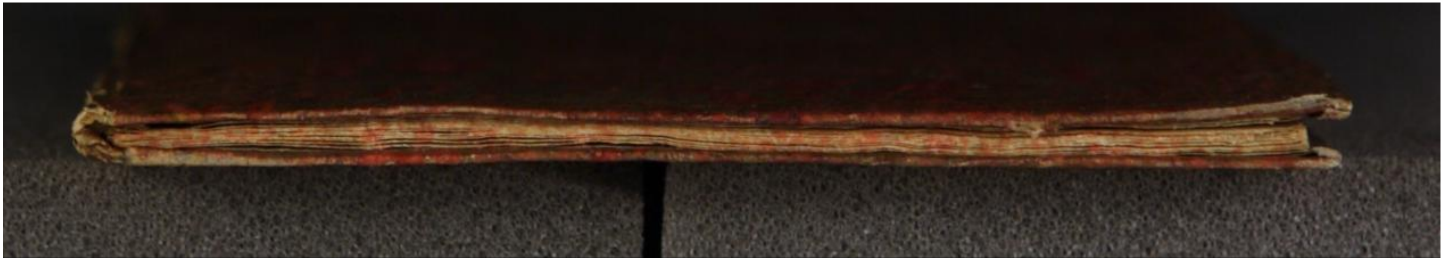

HR
Johannis Francisci
Ripensis
Epigrammaton Liber.

DA BOX

IOHANNIS FRANCISCI

RIPENSIS EPIGRAMMATON LIBER.

AD M. IOHANNEM SVANINGIVM ECCLESIAE RIPENSIS DECANVM.

VITEBERGAE.

1554.

IOHANNIS FRANCISCI RIPENSIS EPIGRAMMATON LIBER.

AD M. IOHANNEM SVANINGium Ecclesiæ Ripensis Decanum.

VNice Mecœnas, cordis pars maxima nostri
Suaningi, ô patrij gloria prima soli.
Vt quoq́; tu nostris leuibus celebrêre tabellis
Hoc mea te donat paruula Musa libro.
At mihi cur donas, inquis, leue munus amico?
Non ego maiori munere dignus eram?
Dignus eras fateor, sed uir uenerande, facultas
Ingenij prohibet mittere plura mei.
Salsa minus, cur hæc & sunt Epigrammata, dicis,
Cur ea conspersit non tua Musa iocis?
Rarus erat tunc hæc quo lusi tempore risus
Pectora nostra grauis plena doloris erant.
Carmina non ueniunt animo nisi læta sereno,
Ergò quî tristis scripta iocosa darem?

AD EVNDEM.

SI mea quæ primæ ſcripſi ſub uere iuuentæ
Suaningi, placida carmina mente leges,
Tūc feret autumnus tibi plurima carmina, quan=(do
Vberiore mihi flumine Muſa fluet.

EPITAPHIVM M.

GVIDONIS LANG, EQVI=
tis aurati, & Eccleſiæ Ripenſis
Decani.

NObilium ueteri Langorum ſtemmate natus
Heu iacet in gelida Guido ſepultus humo.
Nobile non tantum generoſis nomen auitis
Traxit, uel clari nobilitate patris.
Quin etiam uerbi diuini captus amore
Auxit & hic titulum rèlligione ſuum.
Officij poſtquàm ſacri fuit auctus honore
Ripenſis primum cùmq; Decanus erat.
Multorum fremitus temnens, iraſq; minaſq;
Defendit uerbi ſemina pura Dei.
Ignauos Monachos ſimul impuroſq; Papiſtas
Eiecit templis, non ſine laude, ſacris.
Hæc noſtri ſimilem non uidit temporis ætas
Nec uirtute parem ſecla futura dabunt.

Nunc

Nunc igitur patriæ decus ô, quoq; gloria terræ
Perpetuò salue, perpetuoq; uale.

IN TVMVLVM GEORGII PETRI IVLII

Consulis Ripensis.

SI prius hic gelidum meruerunt funera luctum
Iustus in hac unquàm si fuit urbe dolor,
Edere iam queruli lugubria signa doloris
Tristibus intentos luctibus esse decet.
Crudeles, non dum completo stamine, Parcæ
Clauserunt Iulij, lumina clara, pij.
Inclita si longos uirtus deducit in annos
Tempora, uel Graiæ Romulidesq; deæ,
Nestoreum minus hic felix quid uixit in œuum
Omnes Musarum quem coluere chori.
Cernere seu mores cupias, uitamq; pudicam
Seu iuuat ingenij munera larga sui,
Ex omni prorsus diuinum parte uidebis
Firmaq; iudicij pondera stare sui.
Ciuibus ille suas quanta sacra iura profanis
Tradebat iusti dexteritate fori?
Quicquid erat solus potuit præstare, leuabat
Oppressos solus consiliumq; dabat.
Molliter ergò tuis meritis requiesce sepulchro
Dum Deus ingenti te uocet inde tuba.

AD M. IOHANNEM ARCHIDIACANVM.

Forte diu celebrem laudat quod nostra Thalia
Miraris, patrij, uir uenerande, soli.
Nulla tuam quæso capiat miratio mentem,
Exiguus magnam riuulus auget aquam.

IN TIMONEM.

Quòd natura homini dederat, rerũq; creator
Perfectum ut binis auribus esset opus.
Solã, sed uocis quæ ferret murmura, linguã
Crede mihi, firma non ratione caret.
Scilicet ut linguam discas cohibere loquacem
Auribus & referas nil nisi nota tuis.
Quæso tuæ strictè quàm seruas frena loquelæ?
Qui quod stultorum est, non tibi nota refers.
Fac ergò admonitus linguæ iam frena coherce,
Et de non notis desine uelle loqui.
Vel te depingam proprio (mihi crede) colore
Nominis ut discas significata tui.

In fu=

IN FVNERE GEORGII PETRI R. M. QVAEstoris, Anna uxor.

ERgò marite iaces defunctus care ſepulchro?
Ergò te gelidi nunc tegit umbra ſoli?
Ergò ego quæ fueram præſtanti nupta marito,
Nunc cubo deſerto ſola, marite, toro?
Non, utinam nobis eſt uir dum primus ademptus
Traxiſſem ſocij iura ſecunda tori.
Hæc ego quæ triſti fundo ſuſpiria corde
Et fluit ex oculis quæ uaga gutta meis.
Non toties mœſtis læſiſſent lumina ſignis
Atq; minus madidis dicerer eſſe genis.
Tempora præteritos conſumunt ſera dolores
Et clam per tacitum tempus abire ſolent.
Sed mihi iam luctus renouarunt iſta priores
Tempora, quod tanti ſpes ſit adempta uiri.
Aeterna meruit patria quod nomen ab urbe
Officij fecit ſedula cura ſui.
Hunc quoq; doctorum celebrat pia turba uirorum
Nempe quod illorum fautor & autor erat.
Ergò marite diu tua ſit nunc fama ſuperſtes
Donec erunt Muſæ, carmina donec erunt.

Ad D.

IOHAN. FRANCISCI

AD D. PETRVM

PALLADIVM DIOECESIS
Scelandicæ Superatten=
dentem.

SAepius arripui calamum uenerande ſororum
Fautor, & Aoniæ gloria ſumma lyræ,
Vt mea, quam poſſet, caneret te parua Thalia
Imparibus nectens carmina pauca modis.
Muſa meis (mirum) cœptis at fortiter inſtat,
Eripiens manibus carmina noſtra meis.
Talia dehinc dura meditatur iurgia lingua
Cur ſcribis tali carmina pauca uiro?
Immenſum potius meruit (mihi crede) uolumen
Palladius quod non promereatur opus?
Quem meritò celebrat docta de Pallade nomen
Namq́; eſt Palladiæ lausq́; decusq́; ſcholæ.
Friuola Tartarei mendacia detegit orbis
Qui mala fallaci ſcandala corde ſerit.
Atq́; docet celſi te ſcandere culmina cœli
Dæmonis & technas poſthabuiſſe malas.
Qualiacunq́; bona mitto tamen accipe mente
Quamuis barbarica ſunt malè texta colo.
Sic, iuuenilis adhuc, cum tandem creuerit ætas
Palladio dabimus carmina digna tibi.

AD M. LAVRENTIVM NICOLAI DIOECESIS Vandalicæ Superattendentem.

Fama uolat dulces te deſeruiſſe penates
Et ſimul officium deſeruiſſe tuum.
Eſſe quidem toto tibi pectore lætor honores
Auctos officij, uir uenerande, tui.
Attamen haud iuſtos queo diſsimulare dolores
Quin mouear lacrymis, patria cara, tuis.
Doctorem populi quid non liquiſſe dolebis?
Quid ſaliens madidis non fluat unda genis?
Hic nam ſaluifici confeſſus dogmata Chriſti
Sincera fidei ſimplicitate dabat.
Antè fuit patrijs te nullo tempore templis
Eloquio maior, maior & ingenio.
Tu tamen ô longam quamuis deductus ad arcton,
Sis memor oro mei, ſum uelut ipſe tui.

INFERIAE AD TVMVLVM M. IOHANNIS VARdenſis Canonici & paſtoris Eccleſiæ Ripenſis.

Si decet

SI decet ad tumulum magnorum flere uirorum
Tristia uel lacrymis rumpere uerba pijs.
Fletibus ô miseri cur nos non soluimur ægris?
Spargimus hei totas cur minus imbe genas?
Aspera naturæ Vardensis debita soluens
Reddidit heu fato stamina rupta suo.
Ripensis quas non laudes Ecclesia debet
Ornato, tanta dexteritate uiro?
Ingenij meruit præstantes munere grates,
Promeruit summum sedulitate decus.
Ergò quid mirum magno celebratur honore
Si careat famæ gloria morte sacræ.

AD D. IOHANNEM GRVNDITH.

NOnne miser frustrà terram proscindit arator
Si sterilis maneat tempore meßis ager,
Et uirides frustrà num nectit uitibus uuas
Nulla sub autumno si dare uina queant?
Non magis his fructum præceptor ferre uideris
Munera non grato si tua dextra dedit.
Maxima se meritò tibi qui debere fatentur
Pro meritis reddunt,hei,maledicta tuis.
I, nunc ingratis dabis hinc bona munera: mentem
Vertere non gratam gratia nulla potest.

Epita-

EPITAPHIVM M. SEVERINI ANDREAE Canonici Ripensis.

HIc ego Seuerinus parua constringor in urna
Hac iaceo nigra contumulatus humo.
Quam toties pedibus calcas, totiesq́; reuisis
Insistens, lector, greßibus usq; tuis.
Nunc quod es ante fui, talis te forma sequetur
Nunc qualem membris fata dedêre meis.
Ossa cubant tumulo, superas sed mens colit arces
Præstitit id nobis nil nisi sola fides.
Pectore qua colui summum simul ore Tonantem
Altera cum nobis uita superstes erat.
Hæc cum scripta uides nostro præfixa sepulcro
Postremæ sortis te meminisse decet.
Vna, nam mortis subeuntur funera, sorte
Mortales cunctos talia fata manent.

AD VIBERGIVM.

SI dare diuitias Crœso sit ineptia summa
Vel nummos Craßi multiplicare senis.
Quem mea stulta precor faciet dementia finem
Quod mea nunc uati carmina mitto tibi.

Querela

QVERELA DE OBITV IOHANNIS LESCHII.

Siccine Mars ô Mars indoctos atq; peritos
Vna proh sæua falce necare soles?
Quæ fera te duris egit uesania fatis
Hunc quòd uitali luce carere uelis?
Quem simul unanimo fouerunt semper amore
Doctæ tres Charites, Pieridesq; nouem.
Tu quoque qui primo uiridis sub flore iuuentæ
Iußisti hunc Martis signa cruenta sequi.
Hunc ergò miserum tua sub uexilla uocasti?
Exitio ut dirum persequeretur opus?
Sed queror, hei frustra, nam pondera nulla querelæ
Armipotens nostræ iam sinit esse Deus.
Nil animi, nil hîc magnorum gloria regum
Corpora uel ualido robore firma ualent.
Lætifer horrisoni tormenti conterit ictus
Indigna ausuros prælia sorte uiros.
Inuentum crudele dabas, nequißime, quisquis
Tormenti primus diceris esse faber.
Leschius haud dura iacuisset morte necatus
Qui prius insigni robore clarus erat,
Si non igne globos docuisses mittere, tantum
Roboris egregij si ualuisset honos.

In

IN TVLIVM.

SCribere me quereris ſemper mala carmina, Tuli,
Ipſe nihil ſcribens, at meliora facis.

AD NICOLAVM TOVVSCHO VRBIS Ripenſis Præfectum.

PLebe trahens uicta iuris doctiſsime nomen
Ingens ô patrij lausq́; decusq́; fori.
Aeterni quamuis tua cura uolumina iuris
Seruat, quæ ſumma ſedulitate legis.
Vt placidæ ſemper cunctos in pace gubernes
Vt ſic confirmes publica iura ſimul.
Vnde datur longos ſummum tibi nomen in annos
Vnde queas ſera poſteritate coli.
Attamen his feſſus curis quandoq́; , Camœnæ
Pauxillum tribuas temporis oro meæ.
Sic tibi uenturis melius firmatus ab annis
Fortè canam meritis munera digna tuis.

AD M. IOHANNEM CANVTIVM CANONICVM & Lectorem Ripensem.

VEstra meam iubeo cùm tecta subire Camœnam
Tunc pauet, & taciti signa pudoris habet.
Non mirum, duræ timet ut des singula limæ
Quæ sunt ingenij laude minora tui.
Ipse canis cultum docta testudine carmen
Quod poßit summos exhilarare Deos.
Siue ferenda dabis cartis pede uerba soluto
Siue uelis certis nectere uerba modis.
Hic uiget ingenium docti Sulmonis alumni,
Illic ingenium sed Ciceronis habes.
Quæ tamen at nostro maneat fortuna libello,
Me tibi sincerus scribere iußit amor.

INFERIAE AD MATRIS TVMVLVM.

CVm prius ad miseræ lacrymabã busta parentis
Atq; dabam querulo tristia uerba sono.
Anxia sollicito ducens suspiria corde,
Dirus nam preßit pectora nostra dolor.

Tristibus

Triſtibus illa meis tunc eſt commota querelis
Adiecit dictis talia uerba meis.
Gnate, pijs finem lacrymis ô des rogo, uitæ
Mutarunt noſtræ fata benigna ſtatum.
Dulcia pro lacrymis tribuerunt gaudia mœſtis
Triſtibus à curis ocia læta tuli.
Eſt inſenſa mihi ſomnus mors facta quietus
Nam mens ſinceræ tempora pacis agit.
Muneris hoc Chriſti eſt, cui ſum confiſa, per ipſum
Offertur ueris gratia uera pijs.
Auribus hæc cupidis hauſi dum uerba, receßit,
Auribus ô nimium uox bene grata meis.

AD IACOBVM SEVERINVM.

ILle tuus, primos non ultimus inter amicos
Quod mittit digitis pauca notata ſuis,
Cauſa fuit ueteris ſincerus candor amoris:
Carmina ſcripſit amor, carmina miſit amor.

AD M. MARTINVM SIMONEM.

ZOdiaci ter ſigna ferè iam Phœbus obiuit
Quo ſumpſi menſæ fercula prima tuæ.

Interea de te tot munera digna recepi
Munera uix uerbis enumeranda meis.
Cretica quot uirides uindemia porrigit uuas
Præstita sunt per te tot benefacta mihi.
Qualia nunc igitur poscis tibi munera reddi?
Anne cupis meritis munera digna tuis?
Si mihi diuitias Crœsi Rhamnusia præstet
Quas uel habet Craßi diuitis arca potens.
Non tamen ex æquo tibi reddam munera: quid nunc
Cùm fortuna mihi munera pauca dedit?
Reddere uelle quidem fert mens & prompta uoluntas,
Hac sis contentus, dulcis amice, precor.

AD M. IOHANNEM GEORGIVM VIBERGIVM.

Nobile cum resonas docta testudine carmen
Et teris argutæ plectra sonora lyræ.
Tunc uideor celsi raptus super æthera cœli
Cernere sublimem cum Ganimede Iouem.
Me trahis ac quondam Delphinas traxit Arion
Per summas Pelagi dum ueheretur aquas.
Quid conor tantas iuuenili carmine laudes
Dicere? quot dotes nobile pectus habes?

IN TVMVLVM D. IOHANNIS SEVERINI RIPENSIS.

HAec ſacra buſta uidens lacrymas eff ūde uiator
Spargere largifluo te decet imbre genas.
Hoc iacet in tumulo defunctus tempora lucis
Proh dolor, Aonij portio magna chori.
Qui ſanctum Chriſti ſpargebat dogma Viellæ
Penè Lycaonio quæ iacet acta polo.
Hic fuit inſigni fidus cum laude miniſter
Sparſit & æterni ſemina uera Dei.
Et uigil excubias egit ne turba malorum
Imbelles Chriſti dilaceraret oues.
Nobis hunc meritò nos ergo dolemus ademptum
Tam cito funebres quem rapuêre Deæ.
Siccine mors ô mors celeri pede fata repoſcis?
Sic Lacheſis frangens ſtamina firma rapis?
O miſerum mortale genus, quo uanius eſt nil:
Semper ad interitum turba parata ſumus.

AD IOHANNEM SECKERVVITZ VRATISLAVIENSEM.

MIraris forſan tibi quòd mea carmina mitto,
Iohannes, Clarij portio rara chori.

Ipse canas blando cum dulcia carmina plectro
Sanè Phœbæa carmina digna chely.
In uirides syluas dicis me ligna referre,
In mare ceruleam mittere fontis aquam.
Me dare gramineo uiridantia gramina campo
Auricomo, dices, poma uel Alcinoo.
Iure tuo quamuis hæc dicas, attamen istis
Si leuibus rebus iungere magna decet,
Ponimus Ionico Phœbo sua plectra lyramq;
Arcadico dabimus plectra sonora Deo.
Strymonio tribuunt sua bellica munera Marti
Ogygio tribuunt pinguia musta Deo.
Vt proprijs semper sacrantur numina rebus,
Sic sacrata tibi carmina nostra uolo.

IN OBITVM D. IACOBI CORTENBECHII.

IAm tua sollicitis Iacobe perempta periclis
In tumulis gelidis molliter ossa cubant.
Iamq; iaces lacrymis curisq; peremptus acerbis
Vidimus atq; quibus tempora plena malis.
Mollia dum primæ duxisti tempora uitæ
Non dubia Christum uoce professus eras.
Nunc etiam patrias senior reuocatus ad oras
Instituis populum non sine laude tuum.

Hic quoque postrema, iam iam moriturus in hora,
Christum confesso pectore & ore uocas.
Nunc igitur summa, lætus uersaris in aula
Dulcia perpetuæ tempora pacis agens.

AD FREDERICVM VVEYDEBRAM.

QVem non dulcisoni moueat concordia cantus
Et testudineæ fila sonora chelys.
Huic rigidum cingit circum præcordia ferrum
Et quicquid ferro durius esse potest.
In uarios igitur, quid mirum, pectora sensus
Nostra trahis, clariam te feriente lyram.
Non silices duræ, stant, nec Marpesia cautes
Ardua nec fibris marmora cincta meis.
Seu te uoce iuuat dulces cantare figuras
Tangere seu digitis consona plectra tuis.
Artibus his cunctos superas Frederice magistros:
Musicus es digitis, musicus ore simul.

AD MACOTRICEM.

SOllicito frustra quid finem quæris amori
Omni cum, semper, fine carere putas?

Difficile eſt, inquis, ueteres ut ponere mores:
Ponere ſic durum eſt quæ placuere diu.
Confiteor ueteres alit & confirmat amores
Conſuetudo: pares nectit amicitias.
Sed pereunt duræ quoq; deſuetudine flammæ
Abſq; minus ſtipulis urere flamma poteſt.
Tu miſer incenſas nunc conſuetudine flammas
Auges, amplexus, oſcula, ut ante, capis.
Hinc amor, hei tacitis te uexat, ut ante, uenenis:
Sic ſibi uel morbus quilibet eſſe poteſt.
Quin ergò amplexus gratos & baſia linque
In te ſic minus hic iuris habebit amor.

IN C: QVEN-DAM.

NVnc quid firma ualet cuſtodia? diceris an non
Conſilia euentu ſtulta habuiſſe tuo.
En, tua quæ ſeruata fuit cuſtodibus antè
Filia, nunc tumidi pignora uentris habet.
Hic quare meritò ſciſſis gerit aëra cribris
Et meritò pluuias in mare portat aquas.
Quisquis formoſæ cuſtos inuita puellæ
Ad caſtam cogit membra pudicitiam.
Adde quod illicitum cupimus conſtantius: ultro
Quæ dantur nobis munera ſpreta iacent.

Iuppiter ex Danae non esset factus adulter
Esset si cupidis ante potita uiris.

IN BARLEVCVM.

BLæsus adulator qui blando murmurat ore
Lactea qui falso pectore uerba refert,
Scilicet occultans aliud sub corde doloso
Ac alios nouit fingere uoce sonos.
Hunc plus Tartareum quàm deuitabimus orcum
Tristius aut fuerit si quid, Homere mones.
Ergò mihi quid iam tua consuetudo placeret?
O consuetudo moribus aucta malis.
In tenebris uincis qui Stentora uoce superbum
Luce uelut, rauca uoce, cicada, strepis.
Præsentem præsens multis me dotibus ornas
Absens absentem me lacerare cupis.
Ergò ceu Satanam nos te fugiamus oportet
Ducimur ad famam qui ratione bonam.

DE EDVCATIONE ATQVE MORVM INSTITVTIONE.

CVm uoluit sancta disponere lege Lycurgus
Mores, ac hominum subdere colla iugo.

Protulit in medium, populo præsente, theatrum
Rex catulos uno de cane progenitos.
Mollibus ille cibis fuerat nutritus in aula
In uili hic caula uiuere doctus erat.
Hic fuit ingentes consuetus ferre labores
Quaslibet & sæuas dilaniare feras.
Ille fuit doctus regales scandere lectos
Pro meritis domino munera nulla ferens.
Ponitur huic crassus cibus illi fercula lauta
Mox celeres lepores inter utrunq; locat.
Hic sequitur lepores ad fercula proruit ille:
Sic sequitur mentis semina quisq; suæ.
Rex celso surgens solio dehinc talia fatur:
Vnius generis cernite facta canum.
Quos natura sagax uno produxit in ortu
Multum diuersos ars, studiumq; facit.
Hæc precor ô ciues animo perpendite uestro
Quid faciat morum cultus & ingenij.
Hinc uenit excelsi demissa per æthera cœli
Virtus, hinc claris gloria nata uiris.
Fingant propterea iuuenilia pectora mores
Legibus & placidè flectere corda sacris.
Inclita nam grandi uirtus sudore paratur,
At molli scelerum tramite ducit iter.

AD AMICVM.

Optime quid tristes casus mihi dicis amice
Quos tulerint paruo tempore fata tibi.
Dulcia nunc lautæ memorans conuiuia mensæ,
Quos fecit sumptus dulcis amica tibi.
Et quot melliflua dederit tibi basia lingua
Cum te Carbasio nunc fouet illa sinu.
Non mirum : tales casus in amore Cupido
Excitat, & curis saucia corda facit.
Tristibus ac rursus soluens præcordia curis
Infundit teneris gaudia pectoribus.
Hactenus ille tibi non gaudia præstitit ulla
Imò etiam fecit tristia corda magis.
Ergò post multas lacrymas nunc gaudia carpe,
Sunt etenim fatis dulcia mista malis.
Omnia sic nobis cœlestia numina fundunt:
Absq; dolore tibi nulla puella uenit.

IN VVLCANVM.
POETAM.

Mente simul captus, simul et pede claudus utro (que
Sunt tua nec iustis carmina scripta metris.
Scripta tamen laceras theonino dente bonorũ
Sint uelut hæc numeris deteriora tuis.

Hæc

Hæc caue post, meritam referes uel, perfide, pœnam
Vt semper furijs exagitêre malis.

IN NATALEM DIEM.

HEus puer heus roseas ueteri pro more coronas
Adfer, natalis iam mihi festus adest.
Quas sup imponat nostris, mea uirgo, capillis
O decus, ô precium, uirgo pudica meum.
Solennes nos uota simul peragemus ad aras
Poßit ut hic felix ire, redire dies.
Vos quoque sincero mihi iuncti corde sodales
Soluite nunc genio debita uota Deo.
Cum nimium fragiles exiccat Syrius artus,
Corpora sint liquido sicca leuanda mero.
Pocula certatim disponite larga, bibendi
Cernemus nostrûm quis erit arte prior.
Viuamus: læti præsenti luce fruemur
Nescimus quid lux triste futura dabit.

IN TVMVLVM D. LAVRENTII IACOBI EC= clesiæ Haffnensis mini= stri.

Accipe

ACcipe poſtremum ueteris nunc frater amoris
Munus, quod luctus ſit monumenta mei.
Viuus ſaluifici docuiſti ſemina uerbi
Atq; uocas moriens pectore & ore Deum.
Haffnia ſincerum coluit te cara miniſtrum
Monſtrabas uera nam pietate Deum.
Ergò oculis madidis te luget patria tellus
Quòd tua ſunt ſubitis membra repoſta rogis.
Omnia cum uiolet mors, ſoluat & omnia: ſoluet
Non tamen hoc noſtræ munus amicitiæ.

ADOLESCENS CVPIDINI.

SI puer es, ueſane, uelut nunc pingeris, omnes
Hei fera quid uinctos ſub tua caſtra tenes?
Luminibus uerè ſi captus es: unde ſagittas
Tam certò uibras per mea corda tuas?
Cum tibi grata domus clari ſint atria cœli,
Quid quæſo gaudes cor habitare meum?
Ambroſia quando dulci quoque nectare gaudes:
Cur cruor, hei, noſter perplacet atq; tibi?
Deſine me duris poſthac lacerare ſagittis
Ipſe feram uictas tunc tibi ſponte manus.

Ad

EPITAPHIVM HONESTISSIMAE MATRONAE,

Mettæ Lagonis, uxoris prudentißimi uiri Lagonis Stephani, quæ obijt 15. die Iunij.

EN, hic prima iacet matronas inter honestas
Inclyta quas nostro tempore RIPA tulit.
Fida comes fatis in tristibus atq; iocosis
Semper erat proprio consociata uiro.
Prolibus in uita sex illa uirilibus aucta est
Gnatas Lucina tresq́; fauente dedit,
Quos simul in uera nutriuit relligione
Donec apud superos uita superstes erat.
Nunc quoq́; postremam uitam dum fata reposcunt,
Hei propè dum nimium mors properata fuit,
Admonet ut cari conseruent iussa parentis,
Atq́; colant uera relligione Deum.
Hinc positis curis, in speq; fideq; quieuit
Sanctorum, cœli gaudia uera ferens.

AD MEROPAEAM.

OCcurris semper mihi cincta uelamine puro
Vt fallas oculos, ô Meropæa, meos.

Si uis

Si uis te redamem deformem detege uultum:
Dum tegeris maius credo subesse malum.

IN AVARVM MERCATOREM.

QVid nunc dextra tenax prodest tibi: forsan eundem
Fortunam semper credis habere locum?
Millibus hæc multis uariè succeßibus errat
Constanti nunquàm permanet illa pede.
En, tua præ duro quæ sunt bona parta labore
Antè quibus poteras auxilio esse tuis,
Peruigil effracta partim fur abstulit arca
Partim consumpsit feruida flamma, boni.
Nunc nihil est reliquum quo uiuas, absq; uoraci
Debitor usuram quam tibi sorte daret.
Debitor at fœnus simul & cum sorte recusat,
Ergò tibi restat nil nisi ut esurias.
Partiri probos sic discas inter amicos,
Has etenim solas semper habebis opes.

ἐυτυχῶς, συν θεῷ.